

přijímá nebo zamítá, a že v kladném případě jsou rozhodující zásady dřívější smlouvy, — jest souditi, že tu jde pouze o nový, ve smyslu smlouvy nucený pojistný návrh pojistníkův, o jehož přijetí nebo zamítnutí pojišťovna volně rozhodne. Jsou tu proto splněny všechny předpoklady písemné nabídky (oferty) na uzavření nové pojistné smlouvy (čl. 319 obch. zák.) podle zásad »dřívější« smlouvy a není tu podkladu pro názor, že jde o pouhé pokračování v původní pojistné smlouvě (srov. rozh. č. 13173 Sb. n. s.).

Není rozhodující, že tím nebyly splněny formality, jaké se obvykle zachovávají při uzavření pojistné smlouvy, že totiž pojistný návrh nebyl učiněn na tiskopisu pojišťovny a že nebyla vystavena nová pojistka, nýbrž pouhý dodatek k původní pojisce č. I. ze dne 30. května 1930. Neboť to nejsou takové okolnosti, které by vylučovaly jakoukoliv pochybnost o tom, že jde o pouhé pokračování v původní pojistné smlouvě (§ 863 obč. zák.), když všeobecné pojistné podmínky neposkytují podklad pro závěr, že strany projevíly jasně při uzavření původní smlouvy úmysl, že chtějí za podmínek uvedených v § 6 č. 2 pokračovati ve smlouvě původní.

Důvodně proto uznal odvolací soud, že tříletou promlčecí lhůtu podle § 19 zákona č. 501/1917 ř. z. jest počítati od onoho dne, kdy zcizené auto »Škoda« vyšlo z úchovy žalovaného.

Čís. 17165.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Jde-li o zcizení pozemků nabytých z pozemkové reformy s přidělce na třetí osobu, jsou smluvci oprávněni volně stanovití tržovou cenu. Zcizovací hodnota rolnického nedílu nabytého třetí osobou od přidělce může být vyšší než přidělová cena; to, že tržová cena má připadnouti státu potud, pokud přesahuje to, co bylo vloženo vlastníkem do nedílu (§ 37, odst. 2, zák. č. 81/1920 Sb. z. a n.), může mít jen vliv snižující obecnou hodnotu.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1939, R II 515/38.)

K návrhu zemského výběrčího úřadu v B., aby byla k vyměření dávky z přírůstku hodnoty stanovena zcizovací (obecná) hodnota pozemku patřícího k rolnickému nedílu nabytému z pozemkové reformy Antonínem a Marií M., od nichž jej kupní smlouvou ze dne 25. února 1931 koupil Jan M., stanovil soud první stolice zcizovací (obecnou) hodnotu uvedeného pozemku ke dni 25. února 1931 na 34.410 Kč. Rekursem soud na rekurs Jana M. stanovil obecnou hodnotu onoho pozemku částkou 15.198 Kč.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, aby o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud změnou usnesení prvního soudu stanovil obecnou hodnotu odhadovaného pozemku částkou 15.198 Kč, která se rovná ceně

přídělové, za niž ho nabyli zcizitelé Antonín a Marie M. v roce 1925 od státního pozemkového úřadu, vycházejí z názoru, že při rolnických nedílech jest prodejovou a tudíž i obecnou cenou nedílu, rozhodující pro vyměření dávky z přírůstku hodnoty, cena přejímací správně přídělová, stanovená správním úřadem závazně pro všechny účastníky. Názor ten je mylný a rozhodnutí č. 11726 Sb. n. s., na něž se rekursní soud odvolává, se na souzený případ nehodí. Rozhodnutí to se týká případu, kdy pachtýř nabyt pozemků podle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům č. 318/1919 Sb. z. a n. přímo od původního majitele za přejímací cenu velícím zákonem stanovenou a disposici smluvců odňatou, při čemž byly pozemky ty vzpomenutým zákonem z volného trhu odňaty a přestaly býti předmětem volné nabídky a poptávky, kdežto v souzené věci jde o zcizení pozemku s přídělců na třetí osobu, při čemž mohly smluvci volně stanovití trhovou cenu. To, že trhová cena, pokud přesahuje to, co bylo vloženo do nedílu vlastníkem, má podle § 37, odst. 2, příděl. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. připadnouti státu, může míti vliv obecnou hodnotu pouze snižující, nikoli však takový, aby obecná cena musila utkvíti na ceně přídělové. I ostatní omezení práva vlastnického váznoucí na odhadovaném pozemku podle části II. zák. č. 81/1920, jednající o rolnických nedílech, mají vliv obecnou hodnotu pozemku toliko snižující. Zda hledíc na to, že zvýšek podle § 37, odst. 2, uved. zák. má připadnouti státu, možno vyměření dávku z přírůstku hodnoty čili nic, jest věcí úřadů správních, nikoli soudu.

Soudní znalci uvedli, že obecná hodnota odhadovaného pozemku, kdyby byl svobodný a oněmi omezeními práva vlastnického nezatížený, byla by ke dni 25. února 1931 4.000 Kč za měřici, vzhledem na ona omezení však odhadují obecnou hodnotu na 3.000 Kč za jednu měřici, snížili tedy jeho obecnou hodnotu jako pozemku svobodného o 25%. Tomuto postupu nelze nic vytknouti a je také v podobných případech všeobecně běžný a nejvyšším soudem schválený (rozh. č. 12339 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud nemohl však tuto věc ihned věcně vyřídit, ježto odpůrce ve svém rekursu uplatnil proti provedení odhadu a znaleckému posudku více námitek a napadl též výrok prvního soudu v příčině útrat odhadu a útrat intervence zástupce zemského výběrčího úřadu, rekursní soud se však následkem svého mylného právního stanoviska těmito námitkami vůbec nezabýval. Bylo proto rozhodnuto, jak shora uvedeno.

Čís. 17166.

Útraty, které byly přisouzeny osobě oprávněné k výživě ze zákona ve sporu o nepřipustnost exekuce (§ 35 ex. ř.), nejsou útratami vzniklými vymáháním výživného a nepožívají výhod stanovených pro exekuci pro výživné ze zákona.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1939, R I 903/38.)

Srov. rozh. č. 9322 Sb. n. s.